

Tots els deures que teniu pendents

En **Josep Lambies** parla dels seus llibres preferits del 2012. Si us en queda algun per llegir, us sentireu culpables

✓ **'Res no s'oposa a la nit'**
Estava convençut que tot francès que es proposa escriure un llibre sobre la seva mare acaba convertint-se en un Albert Cohen residual i plorícol. Però a finals d'estiu vaig deixar sobre la tauleta de nit l'última novel·la de Delphine de Vigan, i a hores d'ara ja he sortit del meu error. Parla de la seva mare, sí, però el llibre és càustic, rigorós, gens trampós i, per si això fos poc, extraordinari.

✓ **John Williams**
Semblaré molt carrossa si us dic que una de les revelacions de la temporada té prop de mig segle? Em refereixo a *Stoner*, un dels millors títols que ha donat novel·la de campus anglosaxona, publicat per primer cop el 1965. Però també em refereixo a John Williams, el

seu autor, oblidat per capricis de l'atzar durant molts anys. Vist l'èxit de la primera aposta, els d'Edicions62 recuperaran un altre dels seus títols, *August*, a principis del 2013.

✓ **L'èxit del fracàs**
Mesos enrere Enrique Vila-Matas m'explicava que en una ocasió el van convidar a participar en un congrés sobre el fracàs. Si no hagués rebut tan irreverent invitació, potser no hauria escrit *Aire de Dylan*, i—no en tingueu dubte—ens n'hauriem perdut una de bona. Poc després de la trobada, vaig assistir a la presentació del llibre més divertit que he llegit aquest any, *Los huerfanitos*. Santiago Lorenzo parlava de les penúries que va travessar l'accidentat rodatge de *Mamá es*

boba, i això em va posar sobre la pista d'una certesa. Faltava un tercer element per confirmar sospites. Aquestes setmanes he rescatat l'últim Palahniuk, *Al desnudo*, un homenatge a la desaparició del vell Hollywood que inspira tant com una orgia animal en un taller de taxidermia, ple d'arnes i tuf de formol. Ara n'estic segur: de vegades el fracàs fa molta gràcia.

✓ **'El sentit d'un final'**
Julian Barnes es va guanyar el respecte de la crítica internacional quan l'any 84 *El lloro de Flaubert* va entrar a les llistes del Booker Prize. Van tornar a nominar-lo el 2005, amb *Arthur i George*. Però ja sabia que no és fins a la tercera que va la vençuda. A la fi, el 2011 va caure el premi. I la novel·la de marres, *El sentit d'un final*, ha sortit aquest any en català. Jo encara m'estic curant de l'impacte.

✓ **Correspondències**
Són moltes les relacions epistolars que han vist la llum aquest any, i no em puc estar de fer-vos un top5: 1) les *Cartas escogidas* de William Faulkner—per cert, menció d'honor a Alfaguara, que ha publicat aquest llibre, i tants altres, per celebrar l'Any

Faulkner—, 2) les *Cartas* que s'intercanviaven Allen Ginsberg i Jack Kerouac, 3) *El escritor gonzó*, amb la correspondència de Hunter S. Thompson, 4) els cinc volums de *Cartas* de Cortázar i 5) l'*Ara i aquí*, de Paul Auster i J.M. Coetzee.

✓ **Tres families**
La primera la formen el pare i el fill del *Carretera secundària*, de Joan Carreras. Després de donar-hi moltes voltes arribo a la conclusió que és el millor llibre de l'any escrit en català. La segona, la família de camperols de *¿Qué caballos son aquellos que hacen sombra en el mar?*, d'Anónio Lobo Antunes, indiscutible obra mestra del 2012. La tercera és una família d'amics. Viuen a Montana i protagonitzen una altra de les històries que no us haurieu de perdre: la de *Tot*, de Kevin Canty.

✗ **La febre Grey**
Sé que entre les memòries d'Aznar i el llibre de Benet XVI hem tingut calamarsa. Però l'assetjament de les *Cinquanta ombres de Grey* em té ben fregit. És com tornar als anys en què Vicente Aranda rodava *softporn* i tothom volia una vida a l'estil Corin Tellado. I això no ho han fet ni Aznar ni el Papa. Això ho fan els lectors.